

ISBN: 978-625-7303-73-6

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 452

Roman

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Editör

Tuna Yukay

Yayıma Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Ayşe Nur Rana

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Mayıs 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Münferit Bir Olay

S U A T K Ö Ç E R

KETEBE

Suat Köçer

1980 yılında Erzurum'da doğdu. Ortaokul yıllarında hikâyeler yazarak başladığı yazma serüvenine lise yıllarında sinema yazıları yazarak devam etti. 2002'de geldiği İstanbul'da çeşitli dergilerde çalıştı. Ulusal gazetelerde sinema yazarlığı yaptı. 2010'da *Film Arası* adlı sinema dergisini çıkarmaya başladı ve bu dergide röportajlar yapıp sinema yazıları yayınladı. Aynı yıllarda TRT Türk'te *Film Arası* adıyla sinema programı yaptı. 2017 yılında devraldığı Malatya Uluslararası Film Festivali direktörlüğü görevini iki yıl boyunca sürdürdü. Çeşitli kamu kurumlarında sinema alanında danışmanlık yaptı. Hâlihazırda *tvnet* kanalında *Sormasam Olmaz* isimli söyleşi programıyla sinemacı dostlarını ağırlamaya devam ediyor.

Eserleri – Sinema: *Belki Şehre Bir Film Gelir* (2010), **Hikâye:** *Bu Ne Biçim Cumartesi* (2008), *Dokuz Canlı Hikâye* (2012).

“Babama, rahmetle...”

“De bakalım tahsilli, baklavaya tuz katılır mı?”

“Bilmem, katılır mı?”

“Ben sana sordum.”

Tavana tutturduğu kartonpiyer kalıbının rötuşlarını yapmış, çıktığı merdivende, elinde raspasıyla bana bakıyordu.

“Bilemedim Hıdır abi, baklava tatlı sonuçta.”

“Ee n’olmuş tatlıysa?”

“Yani tatlıya tuz katılır mı?”

“Bana bak, sorumu takla attırıp geri verme, tepelerim!”

“Afedersin abi.”

“Ha öyle! Katılır mı?”

“Abi katılmaz herhalde.”

“Nasıl yani herhalde?”

“Baklava yapmadım ki hiç.”

“Yapmadıysan? Bilmen için illa yapman mı lazım?”

Öylece birbirimize bakıyorduk. Hıdır abinin huyuydu, sonradan öğrendim, sen bakışlarını çekene kadar gözlerini dikip bakardı. Ben gözlerimi kaçırınca kendisi cevapladı.

“Katılır.”

“Katılır mı?”

“Duymadın mı? Katılır dedim.”

“Anladım abi.”

“Ha öyle! Baklava da olsan tuz lazım gelir.”

Elinde su bidonu, ağzında ıslığı, paldır küldür içeri giren Çetin, Hıdır abiyi görünce ıslığını kesti.

“Çüş! Ahıra mı giriyorsun lan, dingil!”

“Görmedim abi, kusura bakma.”

“Bir daha inşaatta ıslık çalma demedim mi? Mahsus mu yapıyorsun?”

“Yok valla abi, dalmışım öyle.”

“Dalma, boğulursun!”

Çetin, cevap vermedi. Elinde bidon, kapının ağzında bekliyordu.

“Yemek hazır mı?”

“Mevlüt Çavuş yapıyordu abi.”

“Ona kaldıysa halimiz duman.”

Elindeki raspayla arka cebinden çıkardığı fırçayı bana uzattı, sonra da merdivenden indi.

“Yan odaya koy gel bunları.” dedi.

O gün benim kartonpiyer işinde dördüncü günümdü. Artık işe alışmış hatta keyif almaya başlamıştım. Babamla eski dost olduklarını bildiğimden hareketlerime dikkat ediyor, Hıdır abinin sözünden çıkmıyordum. Annem “İyi adamdır ama asabidir, suyuna git, kızdırma.” diye sıkıca tembih etmişti. Ben de öyle yapıyordum. Kulağına bir şikâyet giderse babamla aramızın iyice bozulacağını biliyordum.

Çocuk değildim artık, on dokuzuma girmiştim ve üniversite-liydim. Yaz tatili için de olsa bu bir iş, ben de çıraktım. Burada çok şey öğreneceğime inanıyordum ama hayatım boyunca unutamayacağım şeylere şahit olacağımdan habersizdim.

Merdivenle diğer malzemeleri yan odaya koyup, yemekleri yediğimiz karşı daireye geçtim. Hıdır abi tencereyi karıştıran Mevlüt Çavuş’un başında durmuş söyleniyordu.

“Ben odaya başladığımda domates doğruyordun. Yarısını bitirdim geldim sen daha tencere karıştırıyorsun. Bu nasıl iş Mevlüt Çavuş?”

“Kaç kez söyledim ama yine kal domates almışlar. Pişmiyor ki meret.”

“Kabahati nimette arama!”

“Vallahi diyorum, bak rengine, sarı sarı.”

“Yemin etme, yemin iyi bir şey değil.”

Tam gidecekken durdu, dönüp Mevlüt Çavuş’a bir daha baktı.

“Bunlar hep kilodan Çavuş. Evvelden böyle değildin, etlenince yavaşladın.”

Çetin kenarda arsızca kıkırdadı. Mevlüt Çavuş önce güldü, sonra bir kartonpiyer parçası fırlattı ona.

“Ne gülüyon lan, gevrek! Hadi, masayı temizle, tabakları koy!”

Çetin hızlıca yemek yiyeceğimiz masanın üstünü toplamaya başladı. Briketlerin üzerine üç parça tahtayı yan yana koyup masa olarak kullanıyorduk. Çetin iş yaparken gönülsüzdü ama sıra yemekle çaya gelince durum değişiyordu. Masayı bir çırpıda hazırlamış, tabakları dizmeye başlamıştı. Ben de etrafı toparlamış, su getirmiştım.

Çalıştığımız sitede bitmesi gereken iki dairemiz kalmış, aynı kattaki karşı dairenin kartonpiyerlerini yapıyor, bulunduğu-muz bu dairenin salonunu mutfak olarak kullanıyorduk. Orası tamamlanınca sıra bu daireye gelecekti. Buranın da kaba sıvası yapılmış, henüz odaların kapıları bile takılmamıştı. Konuşurken seslerimiz yankılanır, bazı zamanlar inşaatın diğer dairelerinde çalışan sıvacıların, fayansçıların, elektrikçilerin sesleri bizim sesimize karışırdı. Dairenin bir odasında kalıp döküyor, diğer bir odada malzemelerimizi tutuyor, üçüncü odasında da kıyafetlerimizi değiştiriyorduk. Çalışırken giydığımız kıyafetler alçıya bulanıyor, alçı tozlarından saçlarımız, kulak içlerimiz hatta tırnak aralarımız bile bembeyaz oluyordu.